

In Dei ipsius contumeliam? Qui se spernit, me spernit, (Lxx. 10.) dicebat Apostolis suis Salvator, cum adiuc versatur in terra. Liquido ex his Filii Dei verbis patet, quae non ueget necfatis colendi Sanctos, qui illas sunt simici, & quorun cineres ipsos apud fidèles in cultu haberi voluit; quapropter iure arguimus ilorum impietatem, qui tantum absit quod Sanctos veluti Dei amicos venerentur, verum etiam illos contemnunt, cum per Traditionem omnium saeculorum Ecclesias universalis auctoritate probatum, in possessione versemur illos colendi, & in necessitatibus invocando, tanquam mediatores orationis, atque intercessionis apud Deum.

Prater nos
quod nobis
debet
ad finem
generatio
fus habet
ad finem
fandicatio
dui fabi
dias que
conditio
habet fu
ad hunc ef
fectum pe
culiaria.

Hec ad San
ctos in hon
ore haben
dos excite
mus. Iusti
est fide ab
hunc Deo
in honore.

Cum homo
ad immor
talem glo
riam evoc
atur, ut
terre debet
proxim
virtutum
clementia, ut
hunc fi
nem perve
niant.

Objecrum
responde
re, ut nos
reversi, ad
genua San
ctorum, ad
topos no
strorum ex
tendendum.

faciamus, magnum subimus pericolum, ne eo nonquam perveniamus. Aliquid ergo magnum requiritur, ut languent desideria nostra excutient, ut spiritus noster de sopore exticatur, & ut extimulem naturali ambitu nobismet pro objecto tantum hoc bonum proponendo; aliquin inanes erunt conatus nostri, & nos parum admidam in adeo molesto sanctitatis curriculo proficiemus.

Quod pertinet ad cultum Sanctis, coramque lypsanis debitum, factum supponimus, videlicet virtutem omnibus mortaliis comparat, atque exploratam sanctitatem supernaturalibus argumentis comprobata, cuiusmodi sunt miracula, nequaquam in dubium revocanda. Refrat agitur ut de jure tantum disceptari possit, videlicet utrum virius honore sit digna, vel utrum specie, superioris virtus Viri mereantur, ut in honore habeantur. Heu! cuim ergo debetur honor, nisi ut pium est, nullam esse, in qua nequeat aliquis in Sanctum Virum evadere, quod arguo ex imperio Dei, cuius Viri iusta est sanctificatio nostra. Posto enim hinc, quod velit Deus, ut acutum sanctitatis apicum contendamus, & quod propositum locupletissimas coronas, & primis recubitu regni sui, qui eos proceri conabantur; inde vero, quod specialem sapientiam sua providentia sit factum, ut tot variis conditionibus instituerit, quod suppono; quia statim non arguit, quemadmodum infinitas eius sapientia hanc statutum varietatem constituit, bonitatem etiam illius illum retulisse ad eternam salutem, tanquam media ad finem suum, & in qualibet inventori administrativa, ut eo perveniantur; alioquin in hac distributione, in qua tantum incutemus inqualitatem, licet Deus nemini quidquam debeat, homines tamen se laeti suffise rati aliqui haberent causam alii alienam fortorem invividendi, & conquerendi sibi imponiliquid super eum, vel faltem existimandi, fe quodammodo neglectos a Deo filii in aliorum comparatione. Quomodo dico potest id prater propter in ordine Providentia naturalis accidere, ubi Deus aquifissim bonorum, malorumque compensationem instituit, quia in qualibet conditione inventur; quamlibet videlicet habere propria, & particularia bona, ut in mundo vivant contenti, quia in aliis conditionibus non inventur.

Ad animo concipendum magnum illum honorem, qui Sanctis auctor, considerare opus est honorem, quem ipse Deus illis adhibet, qui illis ab eterno praedestinavit ad coronam gloriae, qua erga illos simul est corona justitiae & misericordiae. Justitia quidem, quia illum non largitur nisi illis, qui ex operibus suis merentur eam: Corona vero misericordiae, quia ex mera bonitate donat ei media ad eam promerentur necessaria. Vult eis hanc mereri, atque hoc pacto illis ostendit, quo illis affectus honor, prius illis occasionem luxuriant per virtutem suam gloriam immortaliter, que toto corpore supererat gloriam magnorum terrarum Principum. Tributus illis etiam medius ad eam promerendam, fine quibus ad illam pervenire non posset; & hoc pacto magnum illis testatur amorem, quo eos prosequitur. Admirem in infinitum illius beatitudinem, amemus & columus eos, quos amat, & colit. In honore habeamus Sanctos, quibus dedit Deus regnum mercedem triumphi ipsorum; iudicariam potestem in viros & mortuos, gloriosum cum Angelis communictum, perfectam cum Christo conformitatem, claram visionem divinitatis, & eternam divini lumini possessionem.

Quam maxime interfcere, & nonquam oblitivis, gloriam immortalem, finem huc adeo nobilem, atque sublimem, ad quem evoca Deus cum generaliter, tum peculiariter omnes homines, acquiri posse nonnisi per media apta & idonea, quae sunt virtutes, & opera bona, quae homo divinitus praevenit, & caeli gratia adactus necessario exercere debet, quod facilius, & quantum pro viribus potest respondere, magnis consilis, que de illo Deus fovet. Hac autem cogitatione, & finis adeo praestantis intuitus, valide excitare debet fidem ad praecisas, fanfascias actiones peragendas, quod vocatur cooperari ad acquirendam sanctitatem, quod unicum est, ac inevitabile medium perveniendi ad gloriam ad quam omnibus, nemine excepto, contendendum est; quod sum autem; quia hoc intercedere dicimus hominem inter, & ea quae anima defitita sunt, & ratione carentia; quia hanc ad finem suum tendunt naturali instinctu, & impetu in subtilitate sua; quin unquam recedant, cum nequaquam deliberare ac eligere debeat, quod prastare nequeant; sed homo, quem Deus ad eternam destinavit immortalitatem, cuius semitas ignorat, non solum implorare debet gratias subdia, sed cum ea concurrere, ut illuc perveniat.

Sancitatem non aliud est, quam virtutum omnium congeries, exercitatio omnium operum bonorum, acervum meritorum operumque bonorum, per quae adquiritur gloria, quam definitus Deus electis suis, & sicuti finis quem nobiliter promovit, prima causa est omnium operum nostrorum; & motu ceteris in omnibus facultatibus nostris; quia in hunc spemem, & terminum hunc recipiemus, & appetimus ad immortalē hanc gloriam, cuius possefionem Sancti consecutus, & in cuius partem cum illis aliquando tunc accersi, quin, inquam, iam cogitemus, & ferias animadverfiones institutas, difficile est intellegi, quomodo nobis suppetere possit tantum animi, ut exerceamus virtutes omnes, & adhibeamus media, quae sunt necessaria, ut eo perveniamus, Sanctis multis laboribus, natura plurimas expedit curas, applicaciones, vim; & nisi fatis animi fuerit nobis, ut nobiliter vim subdia.

Quod autem Sanctorum virtutes ipsi valeamus imitari, ex tribus veritatis probatur, quarum prima est, Santos ipsos calidem habuisse infirmitates, quas ipsi habemus; altera est, easdem illis difficultates, & obices supererando suffit, qui a nobis sunt infringendi; tercia tandem eadem nobis esse subdia.

Habida, quae Sanctis fuero, eaque omnibus dari. Post haec quaz nobis eis potest querel? Pofint Dei in nobis iniquitatem inter Sanctos & nos in illis, qui pertinet ad salutem? potestne aliquis aquo jure conqueri, & multistate de Salvatoris prælacione, vel de legis severitate? Quod ergo parit salutis nostra difficultatem, hoc est, quod infirmitate obruiunt; sed Sancti aque ac nos infirmi fuerunt: quod plures nobis obices circumstant; sed istud ac nos sepius fuerunt Sancti: vel quod nobis defuit subdia; sed eadem nobis suppetunt auxilia quae Sancti habuere.

Sed omnes ait, Dei Filium cum in monte fecisset, cum Apollinis oculo beatitudines prædicavit, oculos in prædestinatos omnes conciebat, & secundum confessorum suorum varietatem connotatae varia media perveniendi ad aeternam felicitatem, qua Sancti perfruuntur. Cum enim videtur Angelos, qui per humiliatem sancti facti sunt, non secus a demones, qui interierant per superbiam, ait: **B**eaatis pauperes spiritu cum vero oculos conciebant in Patriarchas, quorum character est lenitas, & pacis, dicit: **B**eaati mites. Sed cum Salvator oculo percurrit beatitudines, nisi ut differentes plures petere in Cœli vias, non secus ac plures in Erythreo mari facti sunt hiatus & semita, ut Israelites in promissione terrarum traherentur? Duodecim Tribus Israel sunt figura statuum omnium qui intituli sunt a Providentia, in quibus mortales sanctificari possunt. Alii quippe facti sanctificant laetissimi, ali manefudine, ali peculari affectione pauperibus, hic heroicis virginatis exercitacione, aliqui mortificatioibus, ali tandem operibus caritatis.

Sanctorum preceps majoribus habent efficientiam, quam non potest. Quare? quis persona dignitas precibus magis adjicitione, & Beati toto Calo majores sunt & digniores nobis? Neque dico solum illos orare pro nobis eo modo, qui omnino vicio caret. Dei potentiam illos attentos efficeret, sicut amoris facti exercitantes reddit, quod in terris non repertur; dico illos pro nobis sollicitus orare, quam nos ipsi per nos efficeremus: & orare ex anxietate, si gloria ipsorum status permitteret, ut illi nostris condolenter miseris, cum illi a S. Cyriaco vocatur, de sua immortalitate fecerit, de nostra sollicitate.

PARAGRAPHUS VI.

Lectio ex Asceticis libris, & nuperis Concionatoribus delicti hoc in argumento.

Profectus, qui iustit Deus homines Sanctos esse, nos in admiratione rapit, quia illius executio tantum est difficilis, quantum obligatio urgens est, & ineluctabilis; di cete audeo ex parte nihil magis nobis offendere posse ad eum, sicut eruntur, quod tenet Deus nos in aeternum beatos efficiendi; tandem enim iudee inferendus est, illius voti copotem ponere, quod nos in hunc finem creaverit, vel quod nobis præberet media necessaria, ut illuc perveniamus; sed adhuc nos urgeat, & cogit viam ingredi, quia nos ad hoc funnum bonum adducit; nam illius coniunctum potest ingredi in Calum, & meritum solum illius adiutum pandit; Sanctis que conditio est, sub qua gloria nos promissa est, sita est in invitacione peccati, quod nos inde prohibere potest, & in exercitatione honorum operum, per que han remuneracionem promeremur. Verum cum Sanctis eaferat, aliquid violentum corrupta natura, & exigat nobis metus inferamus vim ad eam adquirendum: Deus, ut facilius reddat illarum non nobis imperium, proponit oculis nostris gloriam Sanctorum, tamquam obiectum maxime efficax ad nos excitandum. Patent rationes ex gloria hujus qualitatibus, quae simul est finis nostra, & necessaria illatione nostram constituit beatitudinem, aeternamque felicitatem. **A**uctor *Sermorum in omni argumento*.

Licit Sancti non videntur in Deo, tanquam in speculo, quaquecumque in hoc mundo sunt; licet prædicti non essent prophetica gratia, qua illis offendere potest, & præfatis, & futuris, nonne experti sunt pericula, quae in hoc mundo non sicut subiectum esse? Nonne experti didicere hominem suapte natura imbecillum est, & pravum per animi studium & habitudinem? Else in nobis pravorum deinde originem, quae succerentur, & quae in singulis horas succidenda sunt per mortificationem & penitentiam? Tranquillum virtutem patagis obiectum est per seipsum, & mundum hunc terram esse, quae devarior habitationes fuos odios, amorphis, cupiditatibus etiam incomprehensibilibus? Ipsi etiam, ut nonnus experti sunt vita hujus tribulationes, sed animas suas in patientia possederunt. Mandus perfectus est illos; illos aspernatus, siue calamitatus est; fed illi ex mandi ipsius negotiis profecerunt. Diabolus tanquam Leo rugiens impetu in illos fecit; fed iuxta S. Petri confitum, ei per fidem reficerunt. Ex tranquilla habitatione, in qua Dei Spiritus deduxit illos, ex tempore, ac temperatice, quibus quatinus. Pericula eorum præterierunt, nonne prædicti sunt. Nos quoque probamur, ut illi probati fuerint, nobis vero deest virtus eorum, ut tot pericula sustineamus. **F**lebilis in *Præfatione*.

Ambigerere itat nobis, Sanctos præfati est, ut nobis præficiat precibus suis, & auctoritate apud Deum? Mortui sunt in caritate: amabant non tantum amicos sed etiam inimicos & secundum Evangelii regulas pro illis obruant. In Celo habent caritatem perfectiore. Si inter has amoris scientillas hic in

Houday, *Poeg.* Tom. IV.

terris pro inimicis obrabant, quid pro amicis agent la ardoribus Sanctorum? Deo conjuncti sunt ex toto corde, & ex Apostoli sententiâ, sunt iusti, idemque spiritus cum illo. In sinu infiniti hujus misericordia amoris imprefatio percipiunt, & ardens desiderio salutis nostra cooperandi. In caelis hoc aula habemus amicos coram supremo Judge, qui judicat iusticias, & qui terribilis est in consilis suis super filios hominum. Salutis nostra negotium indigerat patrocinio; ad Sanctos configendum est, qui nostri sunt Oratores, & dicendum Deo cum Rego Propheta: Respic me, Domine, & misere me faciendum judicium diligentem nomen tuum. **F**lebilis in *Præfatione*.

Si non caritas urget, quod ex pluribus Sanctis perceptimus in hiz hujus mortalium cursu; quem putamus fore zelum ipsorum pro salute nostra, cum in gloria sua fede quiescant? Triumphantem illi quidem de omnibus cupiditatibus suis, & incedit ad pedes agni palmas, coronasque suas depovert. Verum est. Sed quavis supremum illud in omnia eorum desideria complevit; quamquam eorum beatitudinem consummatam sit, nihil habentum quod ad perfectam beatitudinem suam concupiscunt, Caritatis ipsorum ardor eos rapit, ut deprecant pro nobis. Vivunt etiam corpora tanquam obides. Expectant donec perficiatur Sanctorum consummatio, donec eorum compleatur resurrectio, & rebellium Angelorum ruina consummetur. Praestolantur donec tempus nostra reprobationis, & remuneracionis adveniat. Nimiris differit patens tempus, quo Electorum corpus perficiendum est, & scilicet ita sancta pacataque permixtae impatientes efficit; ut liberet nostras preces audent, atque intercedant pro nobis apud Deum, quem diligunt. **F**lebilis in *Præfatione*.

Cum autem Ecclesia neganda est hac pars Christiana eloquentia, quia laudat Dei Magnaliam in Sanctis suis; quia viae veritatis nos docet, quas illi nobis tradiderunt; quae placet narratione rerum preclaras ab ipsis gestarum; quae excitas exempla, & virtutes per virtutem eandem per ludunt; Deus qui magnificus est in Sanctis suis, vult post mortem eorum compenari gloriam, cuius justorum fecerunt eorum hominibus, dum viverent, per humiliatem. Aurum, lapilli predicti prodiguntur ad exornanda loculamenta, quibus tipicas eorum continentur; cur vero negantur fit Sermonis Ichoniam, venerabile ad ornandas laudibus virtutes eorum, quae sunt imago vita, & reliquia spiritus eorumdem? Ceterum quid est Sanctorum elogia persequi, nisi ostendat legendum? **E**loquentia Christiana inquit, quod illi nobis tradiderunt; quae placet hanc viae perducere, ut in illis quodammodo perducatur. **S**anctis in Sanctorum suis.

Profectus, qui iustit Deus homines Sanctos esse, nos in admiratione rapit, quia illius executio tantum est difficilis, quantum obligatio urgens est, & ineluctabilis; dicere audeo ex parte nihil magis nobis offendere posse ad eum, sicut eruntur, quod tenet Deus nos in aeternum beatos efficiendi; tandem enim iudee inferendus est, illius voti copotem ponere, quod nos in hunc finem creaverit, vel quod nobis præberet media necessaria, ut illuc perveniamus; sed adhuc nos urgeat, & cogit viam ingredi, quia nos ad hoc funnum bonum adducit; nam illius coniunctum potest ingredi in Calum, & meritum solum illius adiutum pandit; Sanctis que conditio est, sub qua gloria nos promissa est, sita est in invitacione peccati, quod nos inde prohibere potest, & in exercitatione honorum operum, per que han remuneracionem promeremur. Verum cum Sanctis eaferat, aliquid violentum corrupta natura, & exigat ut jugiter nobis metus inferamus vim ad eam adquirendum: Deus, ut facilius reddat illarum non nobis imperium, proponit oculis nostris gloriam Sanctorum, tamquam obiectum maxime efficax ad nos excitandum. Patent rationes ex gloria hujus qualitatibus, quae simul est finis nostra, & necessaria illatione nostram constituit beatitudinem, aeternamque felicitatem. **A**uctor *Sermorum in omni argumento*.

Deus qui Sanctos gratia sua fecit, vult illos a nobis in Cœli colimus, & in illis tunc, & in illis videntur, & in illis permaneant, & in illis regnabunt. **S**anctis in Sanctorum suis.

Nonne experti sunt pericula, quae in hoc mundo sunt, & quae in Sanctorum suis? Nonne experti sunt pericula, quae in Sanctorum suis?

Quid ne venerari patet in Lucili, Catherinis, Agnetis, Non pollici, Nonne experti sunt pericula, quae in Sanctorum suis? Nonne experti sunt pericula, quae in Sanctorum suis?

Sanctis in Sanctorum suis? Numquid carum formam, oris speciem, quae licet artitudinem, neque oris similitudinem, nonne experti sunt pericula, quae in Sanctorum suis? Nonne experti sunt pericula, quae in Sanctorum suis?

Houday, *Poeg.* Tom. IV.

Nonne experti sunt pericula, quae in Sanctorum suis? Nonne experti sunt pericula, quae in Sanctorum suis? Nonne experti sunt pericula, quae in Sanctorum suis?

ros effere posse; neque solidam nobis voluptatem conferre; quis. Sicut Paulus ait, propter signum huius mundi, huius salutis, vacua beatitudine, quo finitos viros superhos facit in eorum exaltatione, pauperes in affluenti, miseris inter maxime intenses fortunas; fallaces honores, qui nobis subtiliorum, qui quendam quidem observantiam nobis consilient, sed qui non aliud tunc nisi servitus pretiosa; fallacia bona, que nonnulli gravissimis laboribus adquiruntur, que nonnulli cum inquietis tollit studiis astervantur, & nonnulli somnis cum doloribus amittuntur. *Auctor Sermonum in omnia argumenta.*

Alterum
nisi potius
illam
vit alium
num boni
per quam
Sancti in
cela alicet
derant,
Eror alter, quem cogitatio gloria Sanctorum excutere
debet ex christiano viro, est credere, quod alia superius via
vit alium felicitatem-prater eam, quam Sancti fecerit
labori unice debetur merces, & merito gloria, quo
rum virilique mentis sanctitas est, itaque in hac solennitate
Ecclae mens et nobis in conpectu dare omanum Sanctorum
gloriam, ostendendo simul virtutes omnes, quis illi exercerunt,
ut ad hanc inasimilabilem gloriam pervenirent: *Basti
panperis spiritu... Basi qui lugent... Basti inferni... Basti.*

Basti qui perfectionem patuerunt. Et. Mat. 5.) Alii strenue pro

feiua sanguinem suum effuderant; aliis fuderat lacri-

mas pro expiatione peccatorum suorum; Confessores sexcentas

exhausterunt aeronas; Virgines se in facili corripione

servarunt sine labe. Denique Sancti sunt omnium statuum,

qui tenent palmas in manus suis in argenteum triumpho-

rum suorum, qui quidem diuinis sunt, sed sanctis gene-

rale fuit administratum, quo meriti sunt gloria, tanguam

coronam iustitiae, quemadmodum S. Paulus ostendit: *Repu-*

ta est mibi corona iustitiae: 1. ad Tim.) corona, in qua iusti-

tate, qui nonnulli iustis debetur; qui iudex non donat

illam, nisi in mercede actionum iustitiae. *Ibidem.*

Verecunda
nisi potius
non regis
non sacerdotum
non exempli
fides et de-
victus et
imitationis
excitatur,
Satis valida impensis, quam in cordibus hominum effi-
re debet exemplum Sanctorum ad sanctitatem illos per-
quendandam, est illos rubore, & confusione suffundere, eo
quod illos imitari non sunt, quod est, quem patiuimus
quod non nobis defauimus; inutile est, ubi accidit ma-
lum, sed istum prodet ad præterendum illud; & Deus
ad id posuit in cordibus nostris quendam sensum honoris;
ut roror confusionis, qui afficimus, ubi noſtrem reos effi-
cognoscimus, Sanctos esse cogiti. Ita militis exemplum strenue
in prælium descendentes ignavorum pavorem confundit,
et in illis certi fortitudinem per acutum confusionis. Pudor
est virtus timulus, S. Ambrosius inquit, & S. Augustinus
testatur hanc fulle causam conversionis sui. Cum castitas
obiceret se oculis eius cum tot Virginum exemplis, fatur,
se erubuisse intentum se adeo abesse virtute earum, & adeo
ridiculum esse gloria ipsorum: *Et ego erubescam.* Ita Deus
aggregavit cor nostrum Sanctorum omnium congerens exem-
pli, ut nostrum confundat ignaviam. *Birost.*

Tenax fidei
est certi-
ficatione
extremis
in modilli
deterrent
desiderio
sancta con-
ceptio.
Quamnam erit extremi judicii die Fidei confusio, qui
suum animus detuerit ad lequendam Sanctorum vestigia, qui
cum ignaviam suam ibi a Salvatore audiret exprobari! Hic a-
tem, inquit ille, moles & elemosyni Christiani: Nam
quid vestrum causa potestis iudicari? Dicitis: vos San-
ctos esse minime potuisse: neque ex virtutis vestrorum luce
potuisse emergere: vos noxiam illam, ambitionem, avaritiam,
injustitiam, volupatem evitare non valuisse. Vos non potu-
isse autem de ceteris centena milia, quae ope gratia Dei
triumphare potuerant, & vos non posse dicitis. Tu non
potuisti, & illi potuerunt. Quanam tuora subiecta vobis possit
poterat Deus, quam Evangelium? Neditatus potius
dicere potius: dicitur postius ignaviam vestram causam fuisse veram
tanquam. Patrem, vos indigos esse nomine Corinthi, quod
tot ejusdem natura fandi, ac vos cum honore gererunt
strenue superantes omnes cupiditatem suum obices: fati-
mam vos indigos esse amore Sanctorum, indigos, quorum
curam sibi suscipiant, indigos, qui eorum familiam recon-
sciamini. Quam valida funda haec causa! quam viu in animis
noſtros habere debet tanta exemplis, ad perfruendam,
nos sanctos esse debere, quia sumus filii Sanctorum, & quia
eiusdem erant nature, cujus nos sumus. *Birost.*

Dens per
Sanctorum
exempla nos
doceat, san-
citatem non
est in nobis
immobilem,
Quamvis laxitas corrupti spiritus facti, non fragilis,
& obices omnes, qui nobis circumstant, non deterreant; tam
men Sanctorum exemplum invictum est argumentum ad
probandum, in sanctitate nihil est invium, nihil arduum,
in sanctitate nihil est invium, nihil invictum, nihil arduum;
in elevatione, in ascensione, in elevatione gratia, ad
quem admiri minime possumus, & ut ignavis nostra cauſa
in Deum ipsum recedamus, cum indicoli populo dicimus: *Qui noster valet ad celum ascendi?* (Deuter. 30.) Sed
Deus hodie nos alter loqui doceat: profert enim de ceteris Sanctorum
milia, qui in Mundo fuerint id, quod dicimus esse non
posse, quod in Mundo fecerunt, quod fieri a nobis posse desperamus,
qui in Mundo invenierunt Sanctitatem, eamque ibi invenie-
runt, ubi plures sunt obices minime superantes. Deus per
magia haec exempla nobis silentium indicat, & ex alia parte ex-
cit affectos animos, efficiens, ut digitu veluti atteremus;
& intelligamus per haec eadem Sanctorum exempla, omnia nos
posse in eo, qui nos confortat; & si peccatores sumus, in nobis
tam eis, ut Sancti evadamus. *P. Bordaloue.*

Nihil ultra praetere possumus; quam enim causam posu-
difficilis.

difficilis: *Solutio totius difficultatis Christi. P. Bordaloue.*

Sancti mercede calum: Eo quod bene cur-
rarent, bene certaverint, bonam servitatem servierint.
Cum igitur nos evocet Deus ad idem prælum, cum per Aposto-
lum ad stadium idem, percurrentem inviter: *Sic currite, ut*
comprehendatis; (1. ad Cor. 9.) cum eandem a nobis, quam a
Sanctis vixen culturam depolat. *Ite & vici in vicinam meam,*
(Mat. 4.) nobis credendum est, Deum velle eandem mercedem
conferre. Si igitur currimus, si decernamus, si labores cum
Sanctis sustinimus, cum Sanctis quoque mercedem inventemus,
& dicere possumus cum S. Paolo: *de religione reposata est mihi cor-*
ne iustitiae: (2. Tim. 4.) Eo igitur quomodo gloria Sanctorum,
quoniam in hac celebrante nos propinquit Ecclesia, spem nostram
certam facit, atque confirmat. *Ita excitat quoque nostrum desiderium;*
neque enim fieri potest, nisi per fidem ambulaverimus
in morte. Hoc illo adiacet quotidie sustinet in gravissimi
tentacionibus quibus Deus fidelitatem eorum periculum facit.
Omnia sustinet, inquit Scriptura, non solum patienter, ve-
rum etiam alacriter: quia spes illorum immortalitate plena
est. Car illos non imitari? Numquid nobis sunt aqua altera & ardua invenia certamina? Numquid nos ut illi que
ad languis effusione retinimus? Car ergo ita sumus igna-
vi? car degeneres a virtute horum gloriæ formarum prædestina-
torum, qui hodierni die sunt nostra exemplaria, tantam præ-
nobis ferimus in occasiōnibus infirmitatē, ubi juva eorum
exemplum de nobiliter infinges victoris reportare deberemus?
Hoc est causa, quia non intemperie, ut illi gloriari hanc
immortalitatem, ad quam anhelamus, & cuius spes illos
infiambat, & omnes obices superabat. *P. Bordaloue.*

Evidenter video, vos urgentem, gravemque causam requi-
erere, que vos excite ad Christianam patientiam inter varios
gloriam mai-
oribus esse
debet euasi-
onem, ut con-
statuerit pu-
blicus.

Sancti mercede calum: *Si igitur currimus, si decernamus, si*
labores cum
Sanctis sus-
tinimus, *cum*
Sanctis quoque
mercedem invenemus,
& dicere possumus cum S. Paolo: de religione reposata est mihi cor-
ne iustitiae: (2. Tim. 4.) Eo igitur quomodo gloria Sanctorum,
quoniam in hac celebrante nos propinquit Ecclesia, spem nostram
certam facit, atque confirmat. *Ita excitat quoque nostrum desiderium;*
neque enim fieri potest, nisi per fidem ambulaverimus
in morte. Hoc illo adiacet quotidie sustinet in gravissimi
tentacionibus quibus Deus fidelitatem eorum periculum facit.
Omnia sustinet, inquit Scriptura, non solum patienter, ve-
rum etiam alacriter: quia spes illorum immortalitate plena
est. Car illos non imitari? Numquid nobis sunt aqua altera & ardua invenia certamina? Numquid nos ut illi que
ad languis effusione retinimus? Car ergo ita sumus igna-
vi? car degeneres a virtute horum gloriæ formarum prædestina-
torum, qui hodierni die sunt nostra exemplaria, tantam præ-
nobis ferimus in occasiōnibus infirmitatē, ubi juva eorum
exemplum de nobiliter infinges victoris reportare deberemus?
Hoc est causa, quia non intemperie, ut illi gloriari hanc
immortalitatem, ad quam anhelamus, & cuius spes illos
infiambat, & omnes obices superabat. *P. Bordaloue.*

Huic ratio-
nem adden-
dit, ut advenia
causa, ut deponit
Sanctum in
testimoniis
guia sua.

Argumen-
ta quia non
excludit;
affirmit;
Sanctum in
testimoniis
guia sua.

Inanes: causa, & fallacia que affirmant argumenta ad te-
gendam ignaviam in salutis nostra cura nonnisi ex quadu-
plici capite peti possunt; vel ab infinitate natura, vel a
pecatorum nostrorum copia, propter quam cogitum
Sancti nobis denegare gratiā, vel ex dilectione quae occur-
rit in pax virtutum, vel denique ex impedimento, quae
status noster, atque conditio nostra aferunt sanctitatem. Hec
Sanctorum nubes est turbæ testium, quae infurit, ut contra
nos testimonium perhibeat, & probet, hoc omnia, & voluer-
imus, nequamquam prohibere, quo minus sancti sumus. Era-
mus, inquit, euangelium naturæ, cuius vocatio: Iglyana no-
stra, qui in aris colitis, probant nos fuisse, ut ipsos, ex officiis
cambusque compactos; nobisque eamdem, quae vobis
est, fuisse infirmatim. Rationes ergo, quae assertis, ut a
sequitur nostra receditis, omnes incepit sunt, & in seculo omni-
sum nullus est in veterum ignaviam, & inquietum vera causa est
rejicienda. Higitur Beati fuerunt isti, quibus vos tentatio-
nibus obnoxii; sed illis non deficit resistendi, ac superandi illas
virtus; & dummodo ipsi operari velimus, nobis quoque non
debet gratia, sicut illis non deficit, triumphandi, quod illi
obtinuerunt de mundo, carne, ac dæmoni. *P. Tixer.*

Cedule
Mercede
datur sub
conditione
Quae sit ita
conditio?

Neque arbitremini, Patrem absolem reliquias eum
nobis hereditatem, vel sub ea conditione, qua nobis pla-
cerunt. Quasdam ille appofuit hinc demo clausulas; & illi
proposito fidelitatis una erat in illis, quae est potius generalis
dispositio ad abfolutum omnium harum obligacionum comple-
mentum. Si illi deuicti vita sanctitatis, feccit in consciencia
nobis ceſſit; probitas sua, & rectiudo illos deliquerit;
in nescio quo lubricis gradibus & cum unum vellent obire
nunquam, in altero defecit; la personis suis confaciunt ea,
qua magis videntur opposita, & difficilia, qua concilient;
auctoritate cum caritate; honores cum humilitate; negotiis
cum pietate. Quia Sancti erant, fuerunt humili-
les, fidei fodiibus, magis sine superbia, prudentes, sine cali-
ditate; igitur quia Sancti erant, adimplere noverunt omnia
officia sua; & hanc testitatem factum Sancti. *P. Bordaloue.*

Tertullianus verba faciens de Salvatore Mundi, afferat
divitiam hujus Hominis exemplum esse universalem solutionem
difficultatum omnium, quia Christianus valeat obiceret. *Io-*
natus totius difficultatis Christi. Ratio vero, quam affectabat
hunc erat, quia nulla est in Cœli vita difficultas, quam nos in
Fili Dei exemplum non valeat mutare, ac immutare; vel videri
est quod hoc unum exemplum nullam afferre valeamus difficulta-
tem contra divina legis obtemperiam; nam hoc unum exem-
plum, si rigore fuerimus argumentari, omnia nobis redire
debet, non solum tolerabili, verum etiam facili, & iu-
niorum. *Difficilis* *Christus.* Attamen, quidquid
dixit Tertullianus, superad hanc folidam difficultatem, quam
C. exemplum minime auteretur, defumebatur enim ab ipso
Dei Filio. Quis autem? Hec. Cum enim Dei Filius im-
manus esset ab infinitibus nostris, cum lupe natura Sanctus
est, & ipsa omnipotencia poterat illi quidem taciturnis
omnibus excusationes infringere, nisi Sanctorum. Cum enim
homines video mei similes, natura similes, cujus ego sum
fragiles, qualis ego sum, qui propter Deum omnia facere ag-
greui tant; qui propter Deum perfruerunt omnia, & omnia
liberant, & alacriter perfruerunt: mihi nihil est reliquum,
quod respondeam. Frustra conqueror de onere jugi, quod mihi
impunitum est, ac de legis levitate: toti Sancti quibus
hoc jugum leve vitum est, & qui in delictis hanc legem ha-
buerunt, omnem querimoniam interclusum, omnemque ignavia-
m, meas dampant. Ita ut unius Sancti exemplum mihi sit,
quod erat Tertulliano exemplum Filii Dei, solutio totius

Cum homi-
nibus non
est ac me-
tibus con-
spicua, ne-
que, vo-
lentibus
sunt, &
fidei
Sanctorum
exempla ut
omnes ha-
bita auferat
præcessit
impotia

Unde co-
natur li-
teratur
fatuus San-
cti filii?

Ad hoc, ut cognoscamus utrum Sancti imitemur, video
hinc quidem pietatis exempla, que nobis reliquerunt,
nos deterre potest a semita; quam tot anima fæc-
tus sunt, ut ad gloriam perfruerent. Hac de causa Eccle-
sia non nisi exhibet oculis imaginem Sanctorum suorum in
gloria, ut cordibus nostris officiat, S. Augustinus ait, quod illi
fuerint in Cœli. *Arca olim in montibus Jerichon.* Hac olim sepius circu-
mfecta fuit circum infidelium hanc urbem clangoribus San-
ctorum, qui eis ostendebat obices, eas diligenter regenerare, & ad
inventum suum felicitatem miramus; sed in excusatione nostrum
firmitatem contemnamus. Scimus illos per virtutem
suum aditum, ut erubescant; sed nos fuisse, ut illi
admodum præcessit preparari; sed docere animus noſt-
ris, ut illos sequimur. Ignavi spectatores gloriæ, quam cu-
pimus, fed quod aliquo nobis laborat, negligimus aliquam
terre molestiam, ut illam adquiramus. *Flechia.*

Quemadmodum illi facile movetur exemplis, que aliquam

Vetus De-
us nonne
ac simili-
tibus con-
spicua, ne-
que, vo-
lentibus
sunt, &
fidei
Sanctorum
exempla ut
omnes ha-
bita auferat
præcessit
impotia

Quidam nobis habent proportionem, ac similitudinem: & paf-
fum exculpare quidem modicam quam gerimus curam fa-
miliam, ut apostoli: *de religione reposata est mihi cor-*
ne iustitiae: (2. Tim. 4.) Eo igitur quomodo gloria Sanctorum,
quoniam in hac celebrante nos propinquit Ecclesia, spem nostram
certam facit, atque confirmat. *Ita excitat quoque nostrum desiderium;*
neque enim fieri potest, nisi per fidem ambulaverimus
in morte. Hoc illo adiacet quotidie sustinet in gravissimi
tentacionibus quibus Deus fidelitatem eorum periculum facit.
Omnia sustinet, inquit Scriptura, non solum patienter, ve-
rum etiam alacriter: quia spes illorum immortalitate plena
est. Car illos non imitari? Numquid nobis sunt aqua altera & ardua invenia certamina? Numquid nos ut illi que
ad languis effusione retinimus? Car ergo ita sumus igna-
vi? car degeneres a virtute horum gloriæ formarum prædestina-
torum, qui hodierni die sunt nostra exemplaria, tantam præ-
nobis ferimus in occasiōnibus infirmitatē, ubi juva eorum
exemplum de nobiliter infinges victoris reportare deberemus?
Hoc est causa, quia non intemperie, ut illi gloriari hanc
immortalitatem, ad quam anhelamus, & cuius spes illos
infiambat, & omnes obices superabat. *P. Bordaloue.*

M. 3. *cofedem*

et omnes obices superaverunt. Non fuerunt illi, s. Gregorius ait, aurum praeclerioris, sed vita caligiosis. Illi non ignorabant vitam, sed evitabant, & superaverunt illa, ne nos, per austernam vita genus, quod amplexi sunt, doceremus, ne nostra negligencia afflentemur; & per hec eternitatem, quam possident, ne de salute nostra despemus. *Fleches.*

Si haec gloria, quam sancti sibi proposuerunt in omnibus praelatis, quia praelati sunt, non nisi meritis comparatur quanam juris specie illam speramus nos esse confecturos cum nullam praelationem habemus similitudinem cum Filio Dei, vel cum Sanctis? Ceterum ubi mecum cogito quid illi fecerint, ad eam promerendam; ubi in te atque solitudines, ubi tot viserunt Anachorites; ubi recordor eos speciosus, in quibus tot ponentes dies suos traduxerunt tamquam viventia cadavera in sepulchra inclusi; cum tot Martyrum pugnas, & nascientis Ecclesie persecutions in te, quas propria tantum fangue coagamenta fusile videant, perhorresco, ut s. Ephrem ait: *Vita illorum mibi horrore incuit.* De *Visit.* & *exercit.* *Manach.*) Hac autem nobis facienda est animadversio. Numquid Calum venale prolatamini pretio, quam olim? Nequam: sed nos non aquacilli cognoscimus, quanti sit; nam licet unus homo solus perficeret omnes Martyrum labores, atque cruciatum, semper verum effecit Apollonius: *Non sunt condignissimae passiones bujus temporis ad futuram gloriam.* (Ad Rom.) *Auctor Sermonum in omnia argumenta.*

Intrae Sanctorum Patrum vivida exempla, in quibus vera perfectio resulsa, & Religio: & videbis, quam modicam fit, & pene nihil, quod nos agimus. Heu! quid est vita nostra, si illi fuerit comparata? Sancti, & amici Christi Domino servientes in fame & siti, in frigore & nuditate, in labore & fatigione, in vigilia & jejuniis, in orationibus & meditationibus sanctis, in perfectionibus, & oppositoribus malis. O quam multas, & graves tribulationes passi sunt Apoldoli, Martires, Confessores, Virgines, & reliqui omnes, qui Christi vestiti voluerunt sequi! Nam animas suas in hoc mundo oderant, ut in aeternam vitam eas posiderent. O quam frictam, & abdicatam vitam Sancti Patres in ergo duxerunt! quam longas, & graves tentationes pertulerunt, quam frequentes ab iniuncto vexatim, quam abstinentias peregerunt, quam magnam zelum, & fervorem ad spiritualem profectum habuerunt, quam forte bellum adversus edocationem vitiorum gererunt, quam puram & rectam intentionem ad Deum tenerunt. Per diem laborabant & noctibus oratione divina vacabant; quamquam laborando ab oratione mentali minime cessarent. Omne tempus utiliter expendebant, omnis hora ad vacandum Deo brevis videbatur: & praeterea magna dulcedine contemplations, etiam obliuionis traducabant corporis reflectionis. Omnibus dignitatibus, honoribus, amicis, & cognatis renantibantur. Nihil haberet copiebat, vix necessaria fumebant, corpori servire etiam in necessitate dolebant. Pauperes igitur erant rebus terrenis, sed dives valde in gratia, & virtutibus. Posis egabant, sed iatus gratia, & consolatione divina reficiebantur. Mondo erant alieni, sed Deo proximi, & familiare amici: libi ipsi videbantur tanquam nihil, & hinc mundo delpecti, sed erant in oculis Dei pretiosi & dilecti. In vera humilitate stabant, in simplici obedientia vibrabant in caritate, & patientia ambulabant: & ideas quod in spiritu proficiebant, & magnam apud Deum gratiam obtinebant. Dari fuit in exemplis omnibus religiosis: & magis provocare nos debent ad bene proficiendum, quam tepidorum numerus ad relaxandum. O quantus fervor omnium religiosorum in principio fuit sancta institutionis fuit! O quanta devotionis, quanta amaritatis virtus! Quan magna disciplina viruit! quanta reverentia, & obedientia, sub regula magistri in omnibus effluerunt! Tertius adhuc vestigia derelicta, quod vere Viri sancti, & perfecti fuerunt qui tam strenue militantes mundum suppeditaverunt. Jam magnus potuit si quis transgredior non fuerit; si quis quod accepit, cum patientia tolerare potuerit. Ah teor, & negligenter status hosti, quod tam cito declinamus a pristino fervore, & jam taceret vivere praeterea labore! Utinam in te peccato non dormiret profectus virtutum, qui multa sapientia vidiisti devotorum. *Thomas a Kempis.*

Ecclesiasticus in Sacerdos. Exstollamus nosmet, fratres, in Czelestem Jerusalem, ut reveremur sanctitatem beatorum Spirituum, qui faterunt se Deo sanctitatem debere suam, colique obiectemur, ut nō nobis hanc consequamur sanctitatem, sine qua numquam illos videntur sumi. Sancte Precursor Fili Dei, qui fama offici fidei peribuit testimonium Evangelio Iesu Christi, volvite Apoliti arque Pastores, qui iustis Prædictoris sanctitatis, & ministri laudificationis hominum, vos preiusti victimam, quæ stolas vestras in Agno, vestroque sanguine elutitis; a vobis dicamus id, quod unice necessarium est quare, & nihil facere, nisi quod Sanguine Salvatoris connotatum est: quoniam scriptum est: *Brevis, qui perfectionem portantur,*

quoniam id est regnum celorum. (Mat. 13, 36.) *Rector Auctor.* Sancti sunt intenti lucifera, qui Solem justitiae tamquam vividores illius imagines representant. Oferunt potissimum suam in potestate quam illis contulit in omnia creatu, in miraculis, que per illos operatur, & in honore quem illis jubet adhiberi ubique terrarum, his in locis, ubi suum colitur nomen, & adoratur. Lysiana eorum in Altaribus exponuntur; ibi ostendatur eorum catena, & frustula ex eorum crucibus, atque instrumentis suppliciorum suorum in Ecclesia thesauri conduntur. Cilicia quibus induit fuerunt; plures sunt quam Regum purpora. Egregiantur querentia letitiam, viamque in cineribus mortalitatis eorum. Populi ad illos tumulos confluunt, & Principes terrena ibi depolunt sceptra sua, atque coronas ut illis honorarem adhibeant, atque profiteantur eam potestatem, quam habent a puto Deum. O Domine, quam magnas es tu, quandoquidem ad hunc apicem gloriæ atollo servos tuos super omnia que sunt mortalia! Nimirum honorati sunt amici tui, Deus. P. Novus.

Eadem tenenda sunt via, quæ sancti fecerunt, ut ad beatum hunc finem pervenirent, vel abrenuntiandam efflorire, in cuius illi possessionem venerunt. At enim difficultas est via? Nihil reterit; necesse tenenda est, ut besti simili. Et fane aquinum est, ut qui propter mundum tot labores sustinuerint, nihil propter animam nostram faceremus? Honores, thesauri, dignitates, magistratus, voluntates, opiniones, valetudo, forme speciosas, haec bona tanto nimis dant pretio, ac tanto labore, ut ea comparemus, & comparaferemus. Quid igitur? ubi effleret aquitas & iustitia, si Caesarium, qui iudeum est patria nostra, unicum, quemque bonum nostrum, nullo nobis faciat pretio, & adeo illis Victoriae pugna referetur? Cogitate quod vobis sit ad tuae pericula, ut vacuum acquiratis gloriae plantas in arte militari; quod laboribus perituras oportet congreritis; quot alienigenis principiis fortasse gravem acusamini; quot virginis inanem scientiam adquirere contenditis; quam mitem ratiocinationis servitis in mundi hujus negotiis, antequam confusione & pulvere, in quo jacuuntur. Numquid pro Galilaeo aedificare aliquid minus vobis faciemus? Haec beatitudines, de quibus alias locutus sumus, esse pauperem, esse mitem, fitre iustitiam, omnibus denique terra hujus voluptutis carete, hoc jugum non ferendum est; ignavis sedibus, est leye, & tuave Christianis veram gloriamque, *Argentarius.* P. *De la Rue.*

Satis est statu sui munera obire, fideliter Dei mandata servare, & Christiani nominis officia perfungi, ut sanctum faciamus. Hoc nobis peritius innumeris Sancti qui gloriam comparaverunt ildem actionibus, quas quotidie exerceamus. Heu! ad id sufficeret pro Deo tantam facere, quamcum pro mundo facimus. Sed cum Sanctorum exemplum nobis ostendat quod illi fecerunt, id evincit quoque Sanctitatem nostram non esse ultra vires nostras potiam; quandoquidem illam confecuti sunt, & quia necessaria subfida a Deo nobis numquam sunt delatura. Igitur difficultas praetextare, id est aeum ignaviam, inertiamque fateri. Heu! offendamus, nos inter magistratus, & negotios, inter domesticas casas, atque hojas vita impedimenta, quo nos nostra evocant officia, nos ibi posse servire Deo, & hoc pacto Sanctorum gloriam promiserunt; quandoquidem tot mortales iam impedimentis postillam adepti sunt; non aliam habentes semet sanctificandi rationem, quam eam, quæ nobis est, concum sanctificandi acquireti, si in aeternam beatitudinem cupimus. Sancti de Celi vertice nos propiciunt tamquam reges actionum nostrarum, illi nostrarum misericordiarum, atque infirmatum miserentur, illi sunt de nostra felicitate solliciti. Ne inquiramus causas inanes, ut nofint a fequentis eorum exemplis dispensemus: ne aliquando haec eadem exempla nobis sint probra, & evincant nobis nequaquam fuisse impossibile vivere, quemadmodum illi vixerint, quamcum olim id fuerant, quod nos fumus hos. Si autem illos imitabimur hac vera erit via ad eam, quam fruuntur, gloriae consequentiam. *Auctor Sermonum in omnia argumenta.*

Infans Sancti, qui modo in aeterna pace regnatis, licet infimi ad eam beatitudinis vestra fedem anhelamus. Fratres vestri tunus posteriori loco nati, qui laboramus adhuc eam confecuti hereditatem. Vos requiescite, nos adhuc in periculis prætorum verfamur. Nos quidem in inferi peritura vita languemus, vos autem in felicitatem omnium fidei regnatis. Beatusudo, qui perfumini, a nobis exigit obsequium; languores vero nostri subdium ex vestra caritate depositant. Gratianus, quam apud Deum obtinuit, adhibete, quæfo, ut obtinetis, cam, quam ex nobis petit sanctitatem. Precibus vestris efficite, ut creci in nobis cordecentia; nobisque immittat fenus eo dignos nomine, quod gerimus, & ex felicitate, ad quam anhelamus. Summa felicitati vestra per vestras preces hoc accedit incrementum, ut felices quotidie videaris augeri numerum eorum, qui virtutes vestras imitantur, & locorum glorias vestras, ut cum Deo prætorius cultum, quo non alter Deo ipsi antiquior, & jucundior est, imitandi vos, ejusdem vestras felicitatis fiamus confortes. *Vetus.*

PRO SANCTI HIERONYMI DOCTORIS ECCLESIAE PANEGYRICO.

MONITUM.

D texendum s. Hieronymi Doctoris Ecclesie Panegyricum satis esse videtur gloriose titulus, quem illi tribuit Ecclesia, Doctoris Maximi, vel Doctoris Antonianisticæ; si enim s. Paulus cum Apolloniu confert qualitatem Doctoris generat: quantum esse debet meritum illius, qui in illustri hoc ministerio adeo excellit, ut dignus habuit fieri Maximi nomine inter eos, qui semper digne hoc munere perfundit sicut; Nonne cum s. Laurentio Justiniano dici potest, Sanctum Patrem binusmodi esse tamdi lumen, Predicatorem Regni Christi Iesu, Calestium oraculum interpretem, Catholicarum veritatum propagnatorem, verbo Maximum, & incomparabilem Ecclesie Doctorum?

Fatendum est tam non levius operis esse uno Sermone omnia colligere manera, quibus Magnus hic Sanctus semet inservivit, varioque statu, in quibus vitam suam transgit; nonne hec est s. Hieronymus ex dimidia tantum sui partis exhibere, ut illum cogitaverimus sicut, vel tamquam Pontificem, vel Solitarius, vel Doctorem, neque ad vicum illius proponit imaginem, nisi quod illius illis coloribus, ac lineamentis exhibet, quæ peculiariter spectant ad illum. Hoc facere conatus sum in descriptione vita laborum eius pro Ecclesia tuta, persecutorum, quas ab hereticis perpetrata est, triumphantem, quos de illis reportavit, itinerum, & fæderum, que cum summis aëri sui civis sanctis, admirabilium austera, operum, operum, que in eis optimo illi Doctoris Maximi nomen fecerunt, ac denuo omnium virtutum illius, quibus per fulgens evasit Sanctitatis Exemplar.

PARAGRAPHUS PRIMUS.

Variz Sermonum imagines hujus Argumenti.

Iustum deduxit Dominus per vias rectas, & ostendit illi Regnum Dei. & dedit illi scientiam Sanctorum: bonebit illi in laboribus, & complevit labores illius. Sapiens. *Iustum.*

N illum invenio Bibliorum locum, qui melius, & aptius complectetur quidem dici potest magis peculia, ac proprium pro s. Hieronymi Doctoris elogio, quam verba hæc ex Sipientia libro defumpta. *Justum deduxit s. Hieronymus ex Panegyri ejusdem partitione texendum fatis, ei ostendere, quo pacto illa tria, que in texus hujus verbis continentur, complectantur quidquid dici potest quod in Sancti hujus laude cedar.*

Pars Prima. *Justum deduxit Dominus per vias rectas, & ostendit illi Regnum Dei.* Vix, per quas Deus Sanctorum Hieronymus deduxit, fuit omnium rectissimum, tutissimum, quibus ad aeternam beatitudinem licet pervenire. I. Mundus fuga, ut vivere in solitudine, procul a Sacra placent, ab intercedi occasionibus, & a periculis, quibus falsus nos est obnoxia. Hoc fecit Sanctus Nothus, qui ab ipsa adolescentia in pietate, ac Dei timore innatus, ut fastidet etiam quereret innocentiam, quam in Baptismo receperat, non solum patrem religio, verum etiam contagionem & quidquid illam in mundo revire poterat gloriose fecit, qui Sermones, & iudicia hominum illum moverent.

3. Mortificatio, & penitentia, que sunt via, per quas Deus eos statim deduxit, de quibus magis quidam meditacionibus, quas undeque ad ipsum mittuntur; ut impugnans Hereticos vita voce, aut scriptis; seu varia utriusque fenus inficiens Coæobiæ. In hoc viderit potest Sancti hujus fidelitas in sequenda voce Dei illum in solitudinem evocantis, ut eum absconderet mando, ita ut ad illam nominis pro Dci gloria, & Sancta Ecclesia incoluntia tenua redire.

Secundum multitudinem dolorum morum in cordem, consolationes utræque auctiorem animam mean. Psalm. 93. Universalia sententia est ab omnibus recepta Patribus cum Deo ex quadam parte in nos animadverterat, nos afflicta, nos probat, ex alia nos protegere, solari, & fulcire. Cuius rei apertissimum nobis prebet exemplum S. Hieronymus in persona sua. Nam

1. Si permitit Dominus, illum oppugnari, affliri acriminis, molestissimique tentationibus, illum statim protegit gratia sua, ne succumbat.

2. Si patitur valitudinem eius tentari, corpus affidat veclarum, & magnis auferribus quas exercet, illum recreat, munis lectio sacramentorum litterarum, & cumulant cœlestibus consolationibus, prohibitus ne cadat.

3. Si Dominus patitur eum, novatores, hereticosque illum persequi, non solum dedit illi scientiam, & fortitudinem, ut illos vincere, sed etiam ut illos confititione suffuderet, & gloriae de illis reportaret.

Duo considerari potest miracula in solitudine S. Hieronymi, que ejus eloquii partit pofunt. Primum in ejus actuofitate in illo requie, ut recitat contemplationi, & Orationi, quæ non est vita otiosi litterari, quandoquidem hoc Salvatoris ipius erat occupatio. 2. Pugnavit s. Hieronymus adversus omnes hereticos, quin solitudinis sua quietem relinqueret: Joviniani, Pelagiiani, aliisque monstra, quæ illius aero producunt, totidem fuerunt Doctoris nostri trophy. In hoc recella locupletavit Ecclesiam eruditissimis operibus suis, respondit difficultate

limis